

Sygn. akt II C 1051/11

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 października 2013 roku

Sąd Rejonowy dla W. M. w W. II W. C.

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSR Joanna Bukowska

Protokolant: : sekr. sądowy K. S.

po rozpoznaniu w dniu 4 października 2013 roku w W. na rozprawie

sprawy z powództwa U. S.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej z siedzibą w W.

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w W. na rzecz powoda U. S. kwotę 30000 zł (trzydzieści tysięcy złotych) z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2007 r. do dnia zapłaty;

II. w pozostałej części powództwo oddala;

III. orzeka, iż koszty procesu ponosi powód U. S. w 33 % a pozwany (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. w 67 %, pozostawiając szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu.

Sygn. akt II C 1051/11

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 17 listopada 2011 roku (data prezentaty Sądu) powódka U. S. wniosła o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego (...) S. A. z siedzibą w W.:

- kwoty 43.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 3 stycznia 2007 roku do dnia zapłaty tytułem zadośćuczynienia;

- kwoty 1.502,03 zł według poniższego zestawienia:

a) 490,13 zł tytułem kosztów leczenia,

b) 217,00 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych,

c) 252,00 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych,

d) 200,00 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych,

e) 342,90 zł tytułem kosztów dojazdów do placówek medycznych.

Powódka wniosła również o ustalenie odpowiedzialności pozwanej za szkody, jakie może w przyszłości ponieść powódka w związku z wypadkiem komunikacyjnym z dnia 21 sierpnia 2005 roku oraz o zasądzenie na jej rzecz od

pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego oraz 17 zł tytułem zwrotu uiszczonych opłat od pełnomocnictwa.

W uzasadnieniu pozwu podała, że w dniu 21 sierpnia 2005 roku w N. miał miejsce wypadek samochodowy, w którym doznała obrażeń ciała. Wskazała, że w wyniku niniejszego wypadku odniosła obrażenia ciała w postaci urazu głowy i kręgosłupa lędźwiowo-krzyżowego, rany szarpanej lewego przedramienia, złamania pod- i przedkątowego kości udowej lewej z przemieszczeniem odłamów, wieloodłamowego złamania I i II kości śródreżca prawego z przemieszczeniem, złamania paliczka środkowego palca II ręki prawej z przemieszczeniem. Następnie została poddana kilku zabiegom w Szpitalu (...) II w G., natomiast w związku z ograniczeniem ruchomości biodra i kolana lewego oraz zespołem bólowym kręgosłupa od dnia 27 stycznia 2010 roku do dnia 26 lutego 2010 roku przebywała na Oddziale (...) w Wojewódzkim Szpitalu (...) w S.. Podniosła też, że obrażenia te wywołują bóle o bardzo dużym natężeniu oraz trudności z funkcjonowaniem w życiu codziennym. Powódka podkreśliła, że nadal odczuwa skutki urazów doznanych podczas wypadku- ból dolnego odcinka kręgosłupa, ból biodra i lewej kończyny dolnej, ból głowy. Wskazała, że nie uzyskuje pełnego zgięcia kolana, ma utrudnione ruchy rotacyjne lewej kończyny dolnej i zanik mięśnia pośladkowego lewego. Ponadto w związku ze skróceniem lewej kończyny dolnej musi poruszać się o kuli. Twierdziła, że przed wypadkiem była osobą aktywną i sprawną -uprawiała warzywa i kwiaty dla przyjemności i w celach zarobkowych, aktywnie uczestniczyła w życiu towarzyskim, prowadziła samochód, lubiła jeździć na rowerze. Zaznaczyła, że utrzymujące się dolegliwości utrudniają jej samodzielne wykonywanie podstawowych czynności dnia codziennego – nie może samodzielnie robić zakupów ani jeździć na rowerze, boi się jazdy samochodem. Wskazała, że zgłosiła swą szkodę do pozwanego, który przyznał i wypłacił jej kwotę 3.000 zł i 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia. W piśmie z dnia 29 stycznia 2008 roku powódka domagała się dopłaty kwoty 60.000 zł tytułem zadośćuczynienia, jednak pozwany w piśmie z dnia 10 czerwca 2009 roku przyznał jej dopłatę w kwocie 37.000 zł. Powódka wskazała także, że wypłacona przez pozwanego kwota łącznie 57.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest kwotą nieodpowiednią w świetle art. 445 § 1 k.c. Odnosząc się natomiast do żądania zwrotu kosztów leczenia wskazała, że z powodu źle gojącej się rany w miejscu usuniętej śruby z boku uda konieczny był zakup lekarstw oraz środków opatrunkowych w wysokości 490,13 zł. Co do żądania zwrotu kosztów dojazdu do placówek medycznych powódka wskazała, że korzystała z usług taxi, natomiast w okresie od 27 stycznia 2010 roku do dnia 17 lipca 2010 roku korzystała również z pomocy syna oraz zięcia. Koszty przejazdów taksówkami wyniosły 669 zł, natomiast koszty dojazdu w wyżej wskazanym okresie powódka obliczyła na kwotę 342,90 zł (pozew-k. 1-9).

W piśmie z dnia 26 sierpnia 2012 roku (data prezentaty Sądu), stanowiącym odpowiedź na pozew, pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego wraz z opłatą skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu pisma pozwany podniósł, że jego zdaniem wszelkie uzasadnione roszczenia powoda zostały już zaspokojone a roszczenia przewyższające wypłaconą kwotę, tj. kwotę 57.000 zł tytułem zadośćuczynienia należy uznać za bezpodstawne. Odnosząc się natomiast do pkt. 3 pozwu, tj. do żądania zasądzenia kwot tytułem zwrotu kosztów leczenia oraz dojazdów do placówek medycznych pozwany wskazał, że nie uznaje roszczenia powoda w tym zakresie. Wskazał przy tym, że wypłacił pozwanemu łącznie 61.329,24 zł, w tym kwotę 329,24 zł tytułem kosztów leczenia. Ponadto pozwany podkreślił, że dokumenty wchodzące w skład akt szkody nie zawierają uznania roszczenia dochodzonego przez powoda, a stanowią jedynie wstępne kalkulacje co do wysokości szkody i zadośćuczynienia. (odpowiedź na pozew - k. 130-132).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 sierpnia 2005 roku w N. samochód osobowy najechał na jadącą na rowerze powódkę (okoliczność bezsporna).

W wyniku wypadku powódka doznała licznych obrażeń ciała w postaci: złamania wieloodłamowego I kości śródreżca prawego ze zniekształceniem i lekkim upośledzeniem funkcji, złamanie II kości śródreżca i paliczka środkowego oraz złamania kości udowej lewej. Konsekwencją wypadku i doznanych obrażeń było długotrwałe leczenie związane

ze skomplikowanym złamaniem uda lewego i opóźnionym zrostem powikłanym zapaleniem kości. Odległym następstwem obrażeń jest ograniczenie ruchomości stawów biodrowego i kolanowego w przebiegu pourazowych zmian zwyrodnieniowych, które mają charakter przewlekłe, powolnie, nieodwracalnie postępujący. Powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 62 %.

Przed wypadkiem powódka prowadziła aktywny tryb życia. Była osobą sprawną fizycznie. Uprawiała warzywa i kwiaty dla przyjemności i w celach zawodowych. Aktywnie uczestniczyła w życiu towarzyskim, prowadziła samochód, lubiła jeździć na rowerze. Obecnie mobilność powódki i jej aktywność w czynnościach życia codziennego i towarzyskiego są znacznie ograniczone. Powódka jest zdana na pomoc innych osób, ponieważ od czasu wypadku nie wykonuje wielu prac domowych, nie prowadzi samochodu, nie jeździ rowerem. Ponadto jako osoba praworęczna nie może wykonywać wielu czynności, szczególnie tych, które wymagają precyzji. W przyszłości zaawansowane zmiany mogą coraz bardziej ograniczać możliwość poruszania się przez powódkę, utrudniać wykonywanie licznych podstawowych czynności codziennych i mogą nawet kwalifikować powódkę do protezoplastyki biodra i kolana. Powódka musi korzystać z kuli łokciowej na stałe, ze względu na utrzymujące się zmiany zwyrodnieniowe, bóle stawowe i osłabienie siły mięśniowej lewej kończyny dolnej. (opinia biegłego z zakresu ortopedii i rehabilitacji - k. 147-152, protokół z dnia 4.10.2013 r. - zeznania powódki - k. 187-188).

Wyrokiem z dnia 27 kwietnia 2006 roku Sąd Rejonowy w S., w sprawie o sygnaturze akt: II K 201/06, zasądził na rzecz powódki od sprawcy wypadku kwotę 3.000 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 21 sierpnia 2005 roku tytułem częściowego naprawienia szkody (wyrok z dnia 27.04.2006 r. - k. 12-13).

W dniu 26 kwietnia 2007 roku orzeczono wobec powódki stały umiarkowany stopień niepełnosprawności (k. 58).

Pozwany przyjął odpowiedzialność za przedmiotowy wypadek i wypłacił kwotę 3.000 zł jako zaliczkę na poczet odszkodowania (k. 62). Następnie przyznał powódce kwotę 17.000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznany ból i krzywdę (k.63).

W dniu 7 maja 2007 roku pozwany przyznał powódce dodatkowo świadczenie w łącznej wysokości 1088,77 zł tytułem odszkodowania, w tym kwotę 883,77 zł tytułem kosztów leczenia i kwotę 205 zł tytułem zwrotu kosztów zniszczonych w wypadku ubrań. (potwierdzenie wypłaty - k. 294 akt szkody, pismo z dnia 7.05.2007 r.- k. 64).

W dniu 19 stycznia 2009 roku pozwany podjął decyzję o dopłacie do odszkodowania w wysokości 808,18 zł. Na powyższą kwotę złożyło się odszkodowanie z tytułu kosztów leczenia w kwocie 703,18 zł i odszkodowanie z tytułu kosztów dojazdów w kwocie 105 zł (pismo z dnia 19.01.2009 r. wraz z potwierdzeniem wypłaty - k. 401-404 akt szkody).

W dniu 10 czerwca 2009 roku pozwany przyznał powódce do wypłaconych już 20.000 zł dodatkowo kwotę 37.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Pozwany uznał więc swoją odpowiedzialność za szkodę i wypłacił powódce łącznie kwotę 57.000 zł tytułem zadośćuczynienia. Dodatkowo uznał kwotę 329,24 zł tytułem kosztów leczenia oraz kwotę 24.000 zł tytułem utraconych dochodów (pismo z dnia 10.06.2009 r. -k.74, potwierdzenie wypłaty kwoty 61.329,24 zł - k.501 akt szkody).

Pismem z dnia 25 lutego 2011 roku pozwany przyznał dopłatę w kwocie 246,89 zł tytułem poniesionych kosztów leczenia (pismo z dnia 25.02.2011r. - k. 81, potwierdzenie wypłaty - k. 555 akt szkody).

Ponadto wypłacono powódce kwotę 14.410 zł tytułem dopłaty do odszkodowania, na którą to kwotę złożyło się odszkodowanie z tytułu dojazdów w wysokości 1.610 zł oraz skapitalizowana renta za okres od dnia 1 września 2008 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku w kwocie 12.800 zł. Renta została przyznana w wysokości 800 zł miesięcznie do ukończenia przez powódkę 65. roku życia, tj. do dnia 31 lipca 2014 roku (pismo z dnia 7.10.2009 r. - k.516 akt szkody; potwierdzenie wypłaty kwoty 12.800,00 zł -k. 517 akt szkody; potwierdzenie wypłaty kwoty 1.610,00 zł - k.518 akt szkody).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie dokumentów złożonych w niniejszej sprawie, w tym akt szkody; które Sąd w całości uznał za wiarygodne, gdyż ich rzetelność i prawdziwość nie były przez strony kwestionowane. Ponadto Sąd ustalił powyższy stan faktyczny na podstawie niekwestionowanej przez strony postępowania opinii biegłego, którą Sąd uznał za rzetelną, precyzyjnie sporządzoną i w konsekwencji odpowiadającą w wyczerpujący sposób na postawione tezy odnośnie kwestii spornych w sprawie oraz na podstawie zeznań powódki (k. 187-188), ponieważ wynikające z nich wnioski składają się na spójny obraz stanu faktycznego rozpoznawanej sprawy.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części.

Na wstępie wskazać należy, że pozwany nie zaprzeczał swojej odpowiedzialności za skutki wypadku. Kwestionując powództwo w zakresie zadośćuczynienia jedynie co do wysokości, twierdził, że wypłacona powódce przez pozwanego kwota 57.000 zł tytułem zadośćuczynienia jest adekwatna do obrażeń, jakich doznała powódka na skutek wypadku, tym bardziej, że otrzymała nawiązkę w kwocie 3.000 zł, co pozwany wziął pod uwagę określając wysokość zadośćuczynienia. Pozwany nie kwestionował także ustalonego przez Sąd rozmiaru rozstroju zdrowia powstałego u powódki na skutek wypadku.

W ustalonym stanie faktycznym, uznana przez pozwanego zasada odpowiedzialności jest oczywiście uzasadniona treścią powszechnie obowiązujących przepisów. Zgodnie z art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba na której rzecz zostaje zawarta umowa ubezpieczenia (ubezpieczony). Zgodnie z § 4 tego przepisu uprawniony do odszkodowania może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń. Do ustalenia pojęcia szkody i zakresu odszkodowania zastosowanie mają przepisy kodeksu cywilnego. Na mocy z art. 34 ustawy z dnia 22.05.2003r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 z późn. zm.), odszkodowanie z ubezpieczenia obowiązkowego posiadaczy pojazdów przysługuje jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem są zobowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem pojazdów szkodę, której następstwem jest śmierć, uszkodzenie ciała, rozstrój zdrowia bądź też utrata, zniszczenie lub uszkodzenie mienia. W myśl art. 19 ust. 1 wyżej powołanej ustawy, uprawniony do odszkodowania za szkodę powstałą w związku z ruchem pojazdu, za którą odpowiedzialność cywilna objęta jest ubezpieczeniem obowiązkowym, może dochodzić roszczenia bezpośrednio od zakładu ubezpieczeń.

Podstawę roszczenia o zadośćuczynienie stanowi art. 445 § 1 k.c. Według tego przepisu w wypadkach przewidzianych w artykule 444 k.c. sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Dokonując wykładni pojęcia „sumy odpowiedniej” należy stwierdzić, iż pojęcie to w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być „odpowiednia” w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa (por. wyrok SN z dnia 28.09.2001r., III CKN 427/00, Lex Polonica Maxima). Warto przy tym dodać, że oceniając wysokość przyjętej sumy zadośćuczynienia, jako „odpowiedniej”, Sąd korzysta z daleko idącej swobody, niemniej jednak nie może to być suma rażąco odbiegająca od kwot zasądzanych w analogicznych przypadkach. Krzywda wynagradzana zadośćuczynieniem pieniężnym, uregulowanym w art. 445 k.c., jest dolegliwością niemajątkową. Ów charakter decyduje o jej majątkowej niewymierności. Przyznanego poszkodowanemu zadośćuczynienia nie należy, zatem traktować na zasadzie ekwiwalentności, którą charakteryzuje wynagrodzenie szkody majątkowej. Odpowiedniość kwoty zadośćuczynienia, o której stanowi art. 445 § 1 k.c., ma służyć złagodzeniu doznanej krzywdy a jednocześnie nie może być źródłem wzbogacenia. (por. wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r. III CKN 582/98, Lex Polonica Maxima).W

ramach miarkowania wysokości zadośćuczynienia Sąd uprawniony jest także do wzięcia pod uwagę niedogodności związanych z leczeniem oraz rozmiaru trwałych następstw wypadku.

Odnosząc powyższe normy do ustaleń faktycznych poczynionych w niniejszej sprawie, należy wskazać, że doznane dolegliwości niewątpliwie obniżyły jakość życia powódki i uniemożliwiły jej korzystanie z aktywności życiowej, którą mogła cieszyć się przed wypadkiem. Pomimo upływu ośmiu lat od wypadku, powódka nadal uskarża się na dolegliwości bólowe. Ponadto odczuwane przez nią dolegliwości stanowią utrudnienie w codziennym życiu – powódka jest zmuszona chodzić o kulach.

Orzekając w niniejszej sprawie należało mieć również na względzie wielokrotnie wyrażane przez Sąd Najwyższy stanowisko, iż suma przyznana tytułem zadośćuczynienia musi być adekwatnym i odczuwalnym złagodzeniem cierpienia psychicznego i fizycznego (por. wyrok SN z dnia 28 września 2001 r. III CKN 427/00, LexPolonica Maxima, wyrok SN z dnia 9 lutego 2000 r. III CKN 582/98, LEX nr 52776). Sąd, określając wartość zadośćuczynienia wziął pod uwagę stwierdzony stopień nasilenia cierpienia, czas trwania dolegliwości, a także ustalone konsekwencje wypadku, które będą miały wpływ na przyszłe życie powoda i jego samopoczucie psychofizyczne.

Przebyte urazy przysporzyły powódce cierpienia fizycznego oraz spowodowały dyskomfort związany z procesem leczenia. Wypadek, któremu uległa spowodował znaczne pogorszenie komfortu jej życia a obecny stan jej zdrowia ogranicza jej aktywność życiową. Według opinii biegłego sądowego powódka doznała trwałego uszczerbku na zdrowiu w wysokości 62 %. Powódka musi korzystać z pomocy rodziny. W przyszłości zaawansowane zmiany mogą coraz bardziej ograniczać możliwość poruszania oraz utrudniać podstawowe czynności życia codziennego. Powyższe dolegliwości niewątpliwie obniżyły jakość życia powódki.

W ocenie Sądu zadośćuczynienie w łącznej kwocie 87.000 zł (w tym 57.000 zł przyznane już przez pozwanego) odpowiada rozmiarowi krzywdy doznanej przez powódkę i pozwoli w pewnym stopniu ją zrekompensować, nie stanowiąc jednocześnie kwoty wygórowanej. Natomiast roszczenie powódki ponad tę kwotę Sąd uznał za nieusprawiedliwione. Uwzględniając wyniki postępowania dowodowego, w szczególności niekwestionowaną przez strony opinię biegłego z zakresu ortopedii i rehabilitacji oraz kwoty wypłacone wcześniej przez pozwanego tytułem zadośćuczynienia, Sąd miarkując wysokość zadośćuczynienia orzekł, jak w punkcie I wyroku. Ponadto Sąd wziął pod uwagę kwotę przyznanej powódce w postępowaniu karnym nawiazki w kwocie 3.000 zł.

Rozstrzygnięcie w zakresie odsetek ustawowych znajduje oparcie w art. 481 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi (§ 1), przy czym, jeżeli stopa odsetek nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (§ 2 zdanie pierwsze). Natomiast zgodnie z art. 13 ust. 1 ustawy o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie w wyniku własnych ustaleń.

Mając powyższe na uwadze, Sąd uznał za zasadne zasądzenie na rzecz powódki od pozwanego odsetki od dnia 3 stycznia 2007 roku, gdyż w dniu 2 stycznia 2007 roku pozwany przyznał na rzecz powódki zadośćuczynienie w związku z wypadkiem z dnia 21 sierpnia 2005 roku.

Ponadto Sąd oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II pozwu). Zważywszy na fakt, że pozwany wypłacił na rzecz powódki tytułem zwrotu kosztów leczenia łącznie kwotę – 2.163,08 zł, tytułem zwrotu utraconych dochodów – 24.000 zł, natomiast tytułem zwrotu kosztów dojazdów do placówek medycznych kwotę 1.715 zł Sąd uznał żądanie powyżej tej wysokości za nieuzasadnione, tym bardziej, że wydatkowanie żądanych przez powódkę kwot nie zostało przez nią udowodnione.

Sąd oddalił również żądanie powódki w przedmiocie ustalenia odpowiedzialności pozwanego wobec niej za szkody, jakie mogą ujawnić się w przyszłości, będące następstwem wypadku, do jakiego doszło w dniu 21 sierpnia 2005

roku. Wskazać należy, że żądanie takie znajduje swoje oparcie w art. 189 k.p.c., zgodnie z którym powód może żądać ustalenia przez Sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny.

Zatem żądanie ustalenia odpowiedzialności podmiotu za szkody mogące wystąpić w przyszłości uzależnione jest od wykazania przez powoda istnienia interesu prawnego. W ocenie Sądu powódka w niniejszej sprawie nie wykazała interesu prawnego podnosząc wskazane wyżej żądanie. Powyższe uzasadnia oddalenie żądania w zakresie ustalenia odpowiedzialności pozwanego za szkody mogące powstać w przyszłości, mające związek z wypadkiem, jakiemu powódka uległa. Z tego względu Sąd oddalił powództwo w tym zakresie. Podkreślić ponadto należy, że powódka otrzymała od pozwanego skapitalizowaną rentę za okres od dnia 1 września 2008 roku do dnia 31 grudnia 2009 roku w kwocie 12.800 zł. Renta została przyznana w wysokości 800 zł miesięcznie do ukończenia przez powódkę 65. roku życia, tj. do dnia 31 lipca 2014 roku.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 100 k.p.c. zgodnie z zasadą stosunkowego rozdzielania kosztów procesu. Żądanie powódki obejmowało kwotę 44.502,03 zł, Sąd uwzględnił powództwo w zakresie kwoty 30.000 zł, tj. w 67 %. Powódka uległa zatem w 33 %. Sąd rozstrzygając o zasadach poniesienia przez strony kosztów procesu w wyżej wskazany sposób, pozostawił szczegółowe ich wyliczenie referendarzowi sądowemu na podstawie art. 108 § 1 k.p.c.

Wobec powyższego Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie:

Odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom stron.